AUSTAVINDEN

ÅRG NR 3

TORIL BREKKE NY FOR-KVINNE I NNF

FOR KORT TID SIDEN BLE TORIL BREKKE, VIDREK, VALGT TIL NY FORKVINNE I NORD-NORSK FORFATTER-LAG. HUN TAR OVER ETTER HARRY WESTRHEIM. AUSTAVINDEN HAR INTERVJUET DEN NYE FOR-KVINNEN.

SIDE 3

VANNVERKET

A/L VIDREK VANNVERK HAR HATT MØTE, OG AUSTAVINDEN BRINGER REGNSKAP.

SIDE 4-6

FASTE SPALTER

SIDE 7

2. DEL AV VIDREKS HISTORIE

SIDE 9

MINNE-ORD

SIDE 11

ORGAN FOR VIDREK GRENDELAG.

I anledning påsken, og god tilgang på stoff, blir vi enig om å skrive litt i gjen. Som dere ser, så har vi mye stoff fra utflytta Vinat. folk. Vi er så glad for at de vil være med. Fint om vi klarte å bli ei ekstra til-knytting til heimbygda. Alle innlegg mottakes med takk.

På styremøte som fr anledninga var supplert med folk fra ungdomsutvalget, orienterte Hilge Ones fra F.O.F. om de forskjellige kursen vi kunne få istand her på stedet. Som forslag fra styret blei valgt kurs i garn binding og japansk brodri. En gammel teknikk som vi tok opp i gjen. Sykurs og produksjon av fruktbuggu er også aktuellt. Til gamnbelte-gjingen og luggan, håper vi på lokale innskrutkrer. Alt dette blir avgjort på første møte. Håper på stor interesse, både hos gam med og ung.

Det kommunen har bevilga kr 2000,- til bruging hos våre pensjonister og at Arkenes-Sparebank har gitt oss kr 300,- Syns vi er tegn på at vi blir tatt alvorlig også på høyere plan. Vi takker og håper at det gode eks. Smitter på de andre inn. Stanser vi har vart i kontakt med

Så ønsker Grendelaget og „Austavinden" alle sine venner en riktig

God Påske!

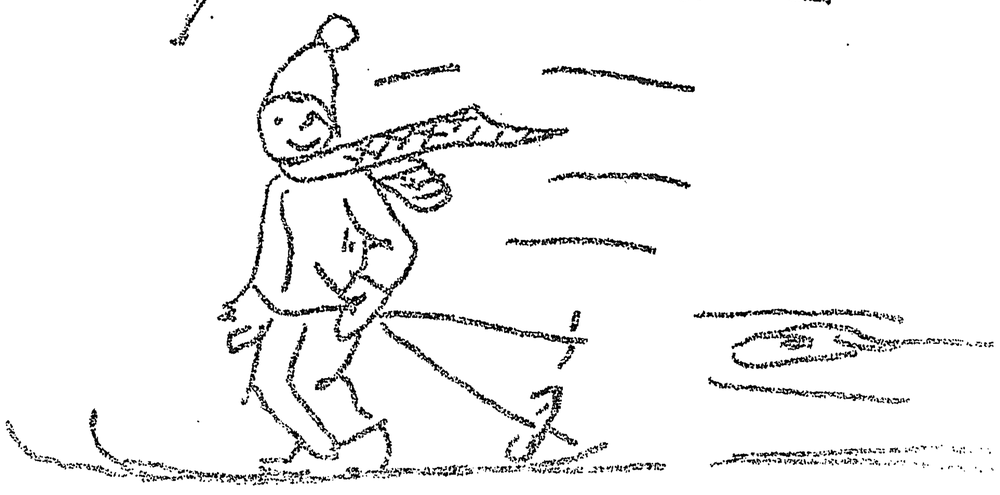

NY LEDER I NNF

Austavinden har intervjuet den nyvalgte forkvinnen i Nord-Norsk Forfatterlag, Toril Brekke, som er bosatt her på Vidrek. Toril, som er født i Oslo, er datter av lyrikeren Paal Brekke. Hun har hittil gitt ut to bøker: "Jenny har fått sparken"(1976) og "Gutten i regnet"(1979)

-Hva er Nord-Norsk Forfatter lag og dets formål?

- N.N.F. er en sammenslutning av skrivende folk i landsdelen. Fordelen er at man ikke trenger å være en etablert forfatter for å være med. Forfatterlaget har nå 65 medlemmer.

- Kom valget overraskende på deg?

- Ja, absolutt.

- Hvilke arbeidsoppgaver satser du først og fremst på?

- ~~Hvikke~~ Vi holder på med å lage tekster til en forestilling N.N.F. skal lage til festspillene i Harstad i juni. Vi skal også prøve og få flere turneer og opplesningskvelder, for å gjøre de lokale forfatterne mere kjent.

- ER det mye arbeid?

- En del. En får en del interessante og morsomme brev som må leses og besvares.

- Det blir vel lettere å få bøker nå når dere har fått Asbjørn Gimse som forlagsredaktør i Tromsø?

- Ja, Vidrek er jo enda mer representert med Asbjørn Gimse som forlagsredaktør. Han har allerede fått 37 manuskripter, så oppslutningen er god.

- Har du planer om å gi ut flere bøker?

- Ja, jeg har tenkt å skrive en bok om forholdene mellom lærer og elev i ungdomsskolen.

- Hvordan er det for en forfatter å bo på et lite sted som Vidrek?

- Det er all right å bo litt på avstand fra de store begivenhetene. Da får en mer skrivero.

- Til slutt. Hvem kan bli medlem i Nord-Norsk Forfatterlag?

- Det kan både amatører og proffesjonelle. Du behøver absolutt ikke skrive noen bok.

Den som vil oppnå noe positivt, må aldri skjelle og smelle, aldri bekymre seg det grann om verdens skjevheter, bare alltid selv gjøre det gode.

Goethe

Referat fra årsmøte i A/L Vidrek Varmvann:

Møtet som var ukjent interessant, var kanskje litt dårlig besøkt, det møtte vel oa 15 av de 40 medl. Mange var på arbeid og andre var vel ikke i form til å gå. Så vi har fått lov til å trykke opp ei virkelig god orientering om varm-vannet, så å si fra start til mål som konsulent firm. Reidar Larsen har forfattet og som han foreleste på en glimrende måte!

Denne orienteringa vil medlemmene få i postkassen så fort den er klar.

For et kjempearbeid som er utført av disse folkene, som har stått på fra start, vil kanskje forstås når orienteringa er lest.

Dette styret stanta som et arbeidsutvalg på de personer Jørgen Tengsbakk, Kåre Bjørkelund og Reidar Larsen. Etter at arbeids-utvalget hadde utforma vedtekter og etter et grovt utkast, både det nisk og kostnads messig, utarbeidet av Sig. ing Tavlo blei kretsmøte avholdt den 11. juli 1976. På dette møtet blei A/L Vidrek Varmvann stifta og arbeids-utvalget suplert med et fjerde styre-medl. Rich Hansen, blei valgt som Lagets første styre.

Som formann blei valgt Jørgen Øongstadt med Reidar Larsen som nestformann.
I tilleg, og i henhold til vedtektene skulle Ankenes komune oppnevne 1 styremedlem og valget falt på Ingv. Rossaas. Siden hans bortgang har ikke komunen oppnevnt noe nytt medlem.
Som teknisk konsulent valgte møtet siv.ing. H. Raabo.
På første styremøte blei Reidar Larsen valgt som vann.verkets formenns fm.

Hele styret var på valg, men det var aldrig tvil om det nye styrets sammensettning.

Formann : Reidar Larsen
Nestformann : Rich. Hansen
Styremedl. : ~~Jørgen Øongstadt~~
og Kåre Bjørkelund

Som gavandist for de store låne summer betingar kommunen seg til å fast sette vann-avgiften. Dette må vi bare god ta og som et medium sa: Har vi ikke råd til vann-avgiften, så er det bare å leite fram bøtteet og vass hymna.

Så vil Austavinden ønske det nye styret lykke til, og håpe på fortsatt fremgang. Vi har fått med regnskapet for 1979.

Taps og vinningskonto.

Debet			Kredit		
Renter	kr.	30.837.I5	Vannavgift	kr.	9.280.00
Vedlikehold kostnader	"	I7.646.46	Underskudd	"	89.607.6I
Avskrivn. avdrag 79	"	50.404.00			
	kr.	98.887.6I			98.887.6I

Status.

Debet			Kredit		
Vannverket	7II.239.3I		Andelsinskudd	kr.	82.000.00
Tidl.avskr.	55. 054.-		Tilskott fra komunen	"	I04.000.00
Årets "	50. 404.-	kr.605.774.3I	" " staten	"	I75.000.00
Ankenes Sp rebank sperret konto		" I.536.00	Lån Ankenes Sp.bank	"	I62.042.00
Skatteinspektören		" I.458.03	" Kreditkassen	"	I37.500.00
Underskudd		" 89.607.6I	Kreditorer	"	35.I77.80
			Ankenes Sp. bank drifts konto	"	2.657.05
		kr.698.376.85		kr.	698.376.85

Narvik, den 3I.I2.-I979

Peder Olsen, revisor.
(sign.)

Reidar Larsen.
(sign.)

PÅ SPARKET

VI STARTER EN DEBATTSPALTE I AUSTAVINDEN HVOR ALLE KAN GI LUFT FOR SINE MENINGER. HER KAN MAN OGSÅ GI FORSLAG TIL NYE ARBEIDSOPPGAVER FOR GRENDELAGET.

MIN SPESIALITET

HER KAN ALLE MEDLEMMER SENDE INN OPPSKRIFTER PÅ SINE LIVRETTER OG SPESIALITETER. DET KAN VÆRE ALT FRA KAFFEKJEKS TIL STORE MIDDAGER.

AUSTAVINDELIREN

SPALTE MED VITSER OG MUNTRE HISTORIER. VI HAR ALLEREDE HATT AUSTAVINDELIREN I ET TIDLIGERE NUMMER.

GAMLE DAGER

MARTIN INDREGARD HAR SKREVET OM VIDREKS ELDSTE HISTORIE. ELLERS HÅPER VI AT FOLK SENDER INN HISTORIER OG HENDELSER FRA GAMLE DAGER.

AUSTAVINDENS ADRESSE:
JENNY JOHANSEN ELLER
TORE KONGSBAKK
VIDREK 8520 ANKENESSTRAND

Selvfølgelig bruker Vidrekfolk

Ankenes Sparebank

Telefon 44055 Narvik
" 52325 Bjerkvik

Hva skal du i byen
viss du ikke stikker innom oss?

A/L KOLFLÅATH A/S

Telefon 41074

Vidrekfolkene
går ikke over lekker etter v m
de anslåtte hånd på

Håkvik Kårsenter

Telefon 59205

Ranveig Megård
Anne-Britt Sæthersæter

Hieber og Vidrek, sier du?
Begge holdt vrhandlig av hverandre.

Hansen & Co

Telefon 41331

Vidrekfolk på tytur går alltid
innom

T. Revold A/S

Telefon 41080

Vi er de faste forretningsbesøk
hos Vidrek tar vi så
gjerne med varer
[illegible]

A. Antonsen.

Telefon 56154

Når du bruker bussen
må du passe tida.
Kjøp klokka hos oss.

Karoliussen.

Telefon 43930

Skal du bygge,
ta sementvarer hos oss.
Våre biler kommer frem
der selv bestemor må gi opp.

Narvik Cementvarefabrikk.

Telefon 42935

OM VIDREKS ELDSTE HISTORIE (2. del)

(2. utdrag fra J.G.Reppes artikkel om Vidrek. Of.Tid.mai 1949)

Ved reformasjonens innførelse var det bestemt at erkebispestolens veldige jordegods skulle tilfalle den norsk-danske konge, men på inntrengende forestillinger fra dr. Martin Luther fikk geistligheten beholde omtrent halvparten av jordegodset for at deres inntekter kunne rekke til å bygge og vedlikeholde kirker og utdanne evangeliske prester. Halvdelen av Vidrek tilfalt Kongen, 1/4 sognepresten som i ordet var biskopen i Nidaros, og 1/4 prestebolene.

Under folketellingen i 1664-66 hadde gården 3 oppsittere, nemlig:

1) Hans Hansen, f.1594. Han brukte 2 wog av gården, og hadde sønnen Peder, f.1643.
2) Christopher Erichsen, f.1624, som brukte 2,5 pd. av gården, og som hverken hadde sønner eller tjenestedrenger, og
3) Peder Svendsen, f. 1614, som brukte 1/2 pd. av gården, hadde stesønnen Peder Jonsen, 16 år, og tjenestedrengen Ole Joensen, 28 år.

Ved opptagelsen av generaljordboka for Salten i 1667 bruker foran-nevnte Hans Hansen bare 1/2 av gården . De andre oppsitterne var Harder Thomassen. De hadde nevnte år en utsæd på 6 tønner korn, holdt en besetning på 10 melkekyr, 2 ungnaut, 16 sauer, 14 geiter og 2 hester.

De offentlige skatter som påhvilte gården var: Leding 1 vog, korntiende 1 fjerdingskar og ostetiende 20 mark.

Omkring 1665 kom Peder Pedersen (Braad), f.1643 i Saltdal, til Ofoten som snekker og tømmermann. Han var med på å bygge Ankenes første kirke og deretter ny kirke på Evenes.

Hans Hansens sønn Peder døde tidlig. Hans Hansen hadde datteren Karen Hansdatter, som Peder Pedersen ble kjent og gift med. Han forpaktet hele Vidrek og var storbonde her. Han døde i 1710, og Karen døde i 1718. Vi tar med et utdrag av skiftet etter henne for at man kan danne seg en mening om forholdene i et bedre bondehjem i Ofoten på de tider:

"Anno 1719 den 9/10 foretokes skifte og deling udi Ofoden fjerding på Kong.Mag.st.gods efter afgagne Dydige og Gudelskende qvinde sal. Karen Hansdatter som der bodde og dode. Hun efterlader seg følgende myndige børn: 1. Mogens Pedersen Virach, 2. Maria Pedersdtr., har tilegte Hermand Christophersen, Skaer, 3. Kirsten Pedersdtr., har tilegte Knud Ingebrigtsen (Aas) Bielgam, og 4. Berethe Pedersdtr., som har tilegte Lensmand Lauritz Ingebrigtsen (Aas) Taarstad. Alle forbemeldte arvinger var tilstede. Boets midler utgjorde 276 spesiedaler og 14 skilling, minus gjeld og omkostninger 70 spd.2 ort 7 skill. Midlerne bestod bl.a. av løsøre, som [illegible] hvorav en sølvkande som

veiet 43 lod, verd 21 spd, en do. mindre 29 1/4 lod, verd 14-5-4. Diverse sølvbeger, sølvskeer m.v. En del av sølvtøyet var merket HJOS - MPS -PPS -HAS og ØTD -PPS og KMD. Videre eiet boet tinndekketøy, messing, kobber, jernfang, trefang, seng- og linklær, bøker, kreaturer som bestod av 14 melkekjør, 4 ungnaut, en okse, 25 sauer, 17 geiter og 1 hest, diverse båter og fiskeredskaper. Videre eiet gården 1,5 wog av gården Oldcreidet udi Saltens fogderi, som arvingenes sal. fader Peder Pedersen, Virach, hadde arvet etter sin søster og hvorpå forevistes et dokument dat. 13/11 1685, utstedt av sal. Michael Storms. Denne eiendom takseredes til 30 spd. - Monsieur Michel Mungh skyldte boet iflg. hans egen erkjendelse den sal. mand Peder Pedersens klassebog 2 spd.8 skill. Denne gjeld var stiftet for 21 år siden"

Den gang var taksten på en melkeku 2 spdr., kviger og okser 1 spd., hest fra 3-5 spdr., en otringbåt 3-5 spdr. osv. Iflg. de nevnte takstpriser skulle der en masse løsøre til for å få et bos aktiva opp i 2-300 spdr. Videre viser forannevnte skifte at Peder Pedersen var skrivekyndig, var en velstående bonde, samt at der i en velsituert bondeheim den gang ikke fantes dekketøy av porselen, krus eller glass, eller bileggerovner. Sådanne luksusting nevnes først i velstående heimer omkring 1770.

Etter Peder Pedersen og hustrus død overtok sønnen Mogens Pedersen gården. Han var født i 1681, og døde i 1742. Han var gårdbruker og skipper på Vidrek, gift med Ane Axrlådatter, f.på Framnes, datter av gårdbruker Axel Andersen, Framnes, f. 1657.

Mogens Pedersen var en velstående mann, eiet en stor besetning, jekt med fullt tilbehør, 1 slagbåt, 2 komser, fembøring, 2 otringer, flere mindre båter, fiskeredskaper av alle slag, jektenøst og andre nøst i Saltvik. Hans bo utgjorde 645 spdr.

Han hadde følgende barn: Peder, Axel, og Hans Mogenssønner; Karen Margrethe, Øllegård og Anne Mogensdøtre.

Etter Mogens Pedersens død overtok hans tre sønner gården Vidrek og jektebruket der. De drev ganske stort og hadde bl.a. 2 store jekter og en mindre, kalt tendring.

Ad Mogens Pedersen Vidreks sønner:

1. Peder Mogensen (1715 - 1780). Skiftet etter ham: boets midler 1594-5-10, minus gjeld 1121-2-14. Han var gårdbruker og skipper på Vidrek, gift med sitt søskenbarn Øllegård Knudsdtr.AAs, f.17/11 1719 på Bjelgam, død 28/2 1783. De hadde 3 barn.
2. Axel Mogensen (1721-1771).Boets midler var 464 spdr. Han var gårdbruker og skipper på Vidrek, gift 2 ganger. 1) med sitt søskenbarn Margrethe Knudsdatter Aas f (8/8 1723. d.1764. Skiftet et-

2) med Maren Kristine Pedersdtr. Rodhe, f.1736 i Lødingen, d. 1804. I det første ekteskap var det 1 sønn og 2 døtre. I det andre 1 sønn og en datter. Maren Rhode ble gift påny med den rike arving fra Liland, Henrik Henriksen Meyer, f.1748 på Lilaåd d. 1802 på Vidrek.

3. Hans Mogensen, (1723 - 1805), gårdbruker og skipper på Vidrek, gift med Gertrud Akselsdatter. Han overtok en del av gården og jektebruket. De hadde ingen barn. Skiftet viste 831 spdr. i boet (1806). Deres søskenders barn oppføres som deres arvinger.

Skipper Peder Mogensen hadde 5 sønner og 1 datter. Den eldste sønnen, Mogens, døde i ung alder. Sønnene Knut og Peder kullseilte og omkom på Ofotfjorden 7/11 1774. Sønnen Hans var gårdbruker i Beisfjorden, sønnen Mons døde ugift på Vidrek i 1813. Denne Mons overtok jektebruket og en del av gården sammen med sin søsters mann, Ole Knudsen, f.1750 på Sletjord i Herjangen, d.2/5 1812 på Vidrek.

Ole Knudsen kom til skipper Peder Mogensen som tjenestedreng og jektekar. Ble senere bergens-styrmann. I 1781 ble han gift med sin husbonds eneste datter, Anna Pedersdatter (1751-1784). Han ble 2.gang gift med en slektning av sin første hustru, Anna Marie Axelsdatter, f.1765 i Taraldsvik, d. 1833 på Vidrek. Ole Knudsen synes å ha vært en driftig mann. Han overtok ledelsen av jektebruket på Vidrek, bygslet 1 wog av gården og fikk senere Kgl.skjøte på 1/2 wog av gården. Han var altså den første odelsmann her på 350 år.

Han var også den første gjestgiver eller handelsmann here. Han var under forfølgelse for ulovlig brennevinshandel dertil.

Folketellingen for Vidrek pr 1/2 1801 viser 3 husstander med tils. 40 medlemmer. Det var:

1. Ole Knudsen (51 år) og Anna Marie Akselsdtr (37). Barn: Anna Pernille (12), Knut Olsen Aas (9), Ole Hans Aas (7), Axel Nygård (6), Ingebrigt (4), Øllegård (3), Hartvig Hansen, fostersønn (12). De hadde 5 mannlige og 8 kvinnelige tjenestefolk og en gammel enke i sitt hushold. De fleste av disse var ugifte folk i tyveårsalderen.
2. Mens Klæboe (56), skipper og gårdbruker, og Gjertrud Axelsdtr(56) Fosterbarn: Anders Jonsen (9), Anders Hansen (8), Martha Fredriksdtr. (7). De hadde 3 menn og 5 kvinner i tjeneste, også disse unge
3. Henrik Meyer (49) og Maren Pedersdtr.(62). Fosterbarn: Elen Nilsdtr (13) og Øllegård Hansdtr.(7).

Men så gikk det ut med Vidrek. Ingen av skipperne etterlot seg ikke barn, og Ole Knudsen led store tap i ufredsårene 1807-14, så sønnene maktet ikke å fortsette. De ble dessuten utkonkurrert av Iver Lech på Nygård og Statius Mosling på Fagernes. Hans Hansen Vidreks etterkommere fins nå på omtrent alle gårder i Ofoten og i Narvik.

(Etter Ofotens Tidende mai 1949)
(Ant. er noe forkorta. M.L.)

Elisabeth Åsheim til minne.

I en tid har det ikke vært lenge mellem hver gang vi her på Vidrek har fulgt en av våre gode naboer til hvilestedet oppe bak Storhågen.

Siste gangen var det Elisabeth Åsheim.
Enda et stort tre er falt i Vidrekskogen. Et samlingsmerke er borte.

I mange år var vi heldige å ha en fast og traust flokk av kvinner og menn her heime. De hadde funnet sin plass her og de fyllte den godt, - hver i sitt virke.
De såg deg vel avgårde når du for, og de hilste deg blitt når du kom. Var du borte fra bygda for kort- eller lengere tid, så ble de landemerker som tanken styrte etter når den så gjerne gikk vegen heimover. Blandt disse fikk nok Elisabeth Åsheim en klar plass. Minnene fra barndommen og skoletida veks du aldri ifra, de vil følge deg hvor gammel du enn måtte bli.

For to generasjoner av Vidrekfolk var ho Elisabeth omtrent den eneste læreren. Derfor står ho kanskje spesielt klart i minne.

Tidlig fant ho sin plass i livet, ho valgte det vanskelige og ansvarsfyllte yrket som lærergjerninga er. Dette var i en tid da læreren var bygdas kulturelle altmuligmann, og her tok ho sin törn i fullt monn. Med sine alsidige evner gav ho nok mange ganger mer enn ho fikk.

Når andre sådde frö i vårvarm jord, da sådde ho tanker i åpne barnesinn. Ho gledde seg når det spirte etter hennes såmannshånd, og ho var glad for den gröa det gav.
Stor ble etter hvert den flokken som hadde fått sin förste innföring i lærdommens mysterium hos ho Elisabeth.

Hennes gode helse ble omsider ikke den samme som för, og hennes livsdag nærmet seg kveld.

Helt til det siste var hennes interesse for det stedet der ho hadde nedlagt sitt livsverk, levende og varm, og ho favna oss hver og en. Ønsket om framgang og trivsel for den bygda hvor ho hadde levd det meste av si tid, var nok med i tankene til slutt.

Nå er ho borte, men i hjertet vil ho följe oss resten av den tid som måtte vare oss til del.

Fred med Elisabeth Åsheims minne.

A.O.

Påskehilsen til Austavinden, fra Elin og Grete.

Påsken nærmer seg, og for oss som er „utvandrere" går tankene ofte heim til Tirak og fjellet, dit vi helst vil minnes dit, fra barndom og ungdom. Fint var, med sol og godt skiføre.

Utstyret var kanskje ikkje så flott, ulaukte ski, rarva etter eldre søsken, og med klampe både foran og bak. Storskoen hadde ikkje alltid rette nomre, de var helst lit å vekse i - mange år framover. De såg skispor som gikk fra de faste hus, men oppe på Kvåbakkslitta vart de helst samla lit ett. De sprebaste tok kanskje turen opp i Hommaren, og kanskje nemt Rødfjellet også, men for mange var det godt å komme lit Helligdagsvatnet og hyttene der, for å kvile og få en kaffesvett.

Var det tidlig dag, gikk turen videre opp lit Follvatnet. Her satte vi oss lit med matpakken, og de eller heldigste også en appelsin, vi prata og kosa oss, og lurte på kor mange som var litfjells i dag.

Heimturen var som regel snart unnagjort. Litt knall og fall på skarefore hjelpte med, så dagen ettepå var det både kåfukker og litt gangsperra, og gjerne ett og anna gnagsår. Vel heime etter turen var det å varme opp middagen, og skubbrøtene var vi alltid, så kjøttkakene gikk unna. Og så hilsett ei durebel middagskvil.

God Påske!

Hilsen „Vestavinden".

Brev til Grendelaget og „Austavinden"

Det var skikk og bruk i gamle dager å kalle opp sine nermeste når et navn trengtes.

Jo når dokker skulle ha navn på bladet så var det en fin tanke å kalle opp gamle beryktede austavinden som har så mang ei våt tröya på si samvitighet.

Austavinden hörer jo i grunne heime her. I Herjangen vil de ikke ha han, de senn han fra seg med fynn og klem, og så hemna han her til Vidreklandet og blir alltid å gjere det.

Vi som lever her har det jo på alle måta bra, det eineste vi merke austavinden når han er som verst en vinterdag er at han bit i nesen når vi som snöggast skal om hjörnet, helst för å komme seg til bilen som de fleste har. Men de som levde för oss de kjente han på kroppen.

Merkelig nok ha austavinden ikke bare gjort ugagn. Tenk på nofotbörren som kaillan måtte ha når seglet skulle strekkes for å före dem til fiskevårran i Aust- og Vest - Lofoten.

Og enda en ting. Når hesjan stod der i silregnet og såg trist og motlaus ut, då kunne austavinden komme som redningsmann, og når han fikk handsamma den en dags tid så var vinterforet berga.

Ja så langt om austavind.

Så vil eg takke Grendelaget for det hyggelige treff dokker stelte til på skolen söndag 9.mars. Der var jo alle generasjoner samla, fra de små som nettopp kunne gå, og til de som vell har rundet de 80 år.

Takk for sang og musikk av Martin og Steinar. Og kjökken - personalet må ikke glemmes. Takk for deilig kaffe,mat og servering.

Det ligger masse arbeid både för og etter slike ting,men dokker gjer det sikkert med glede.

Lökka til videre fram.

Det no må eg tenke på å slutte brevet, når penna först kjem i - gang så er ho nesten ikke til å stanse.

Dokker får no ha takk for praten dennan gången. Vi mötes kansje seinar i "Austavinden".

Så vil eg önske alle ei riktig god Påskehelg.

Eg senne og helsning til dokker gamle Vidrekungdomma som reiste ut og fann dokkers arbeid og boplass på forskjellige steder i landet, - ja også utom landets grensa.
Mange blir sikkert å lese "Austavinden.

Så til slutt noen vers fra ei skolesangbok av Anders Vassbotn.

Forts.n.s.

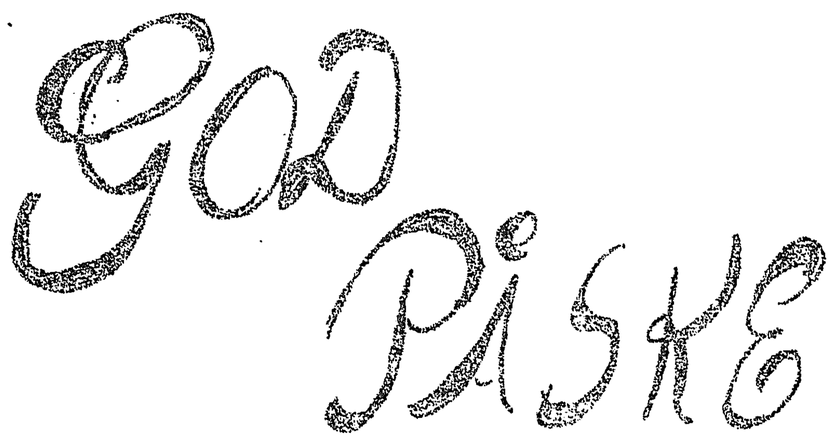

..in barneheim under grüne lia,
der glad eg levde den fyrste tidn,
du vart den flekken eg mest fekk kjær:
om ut eg vanka, du var meg nær.

Der barnegråten så lint vart stogga,
og ljost eg dröymde i vesle vogga,
der mor sitt kvæde fyrst song seg inn
og tok med sæle mitt barnesinn.

Og når det skymdest mot kveld i stova
og tröyt av leiken eg ville sova,
då tok på fanget meg opp han far,
og inn i eventyrland det bar.

Og aldri såg eg på andre slader så fagre
fargar når sola glader,
og staren song kje så mjukt og klårt
som når han sat heimpå mønen vårt.

Beste helsning

Karine

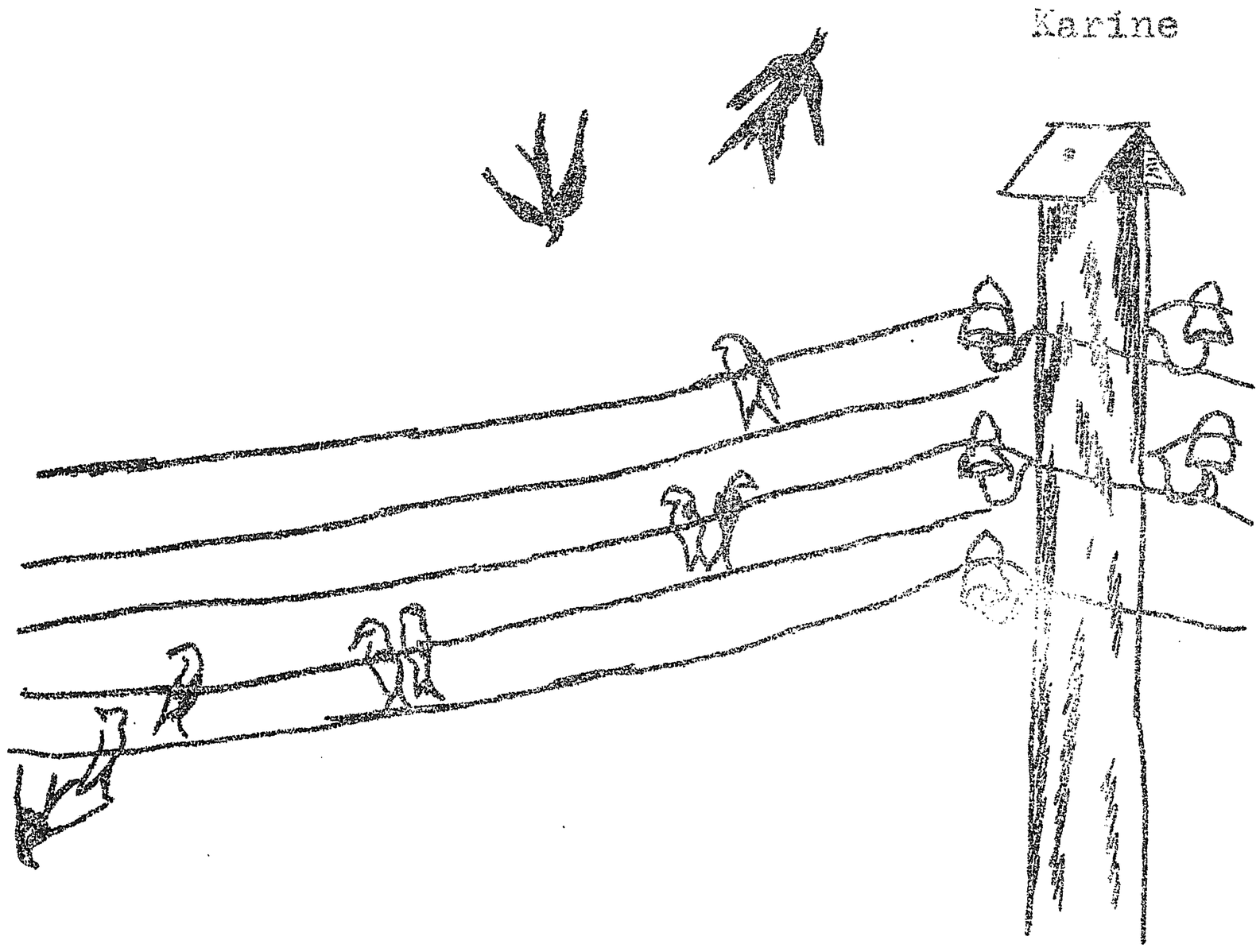

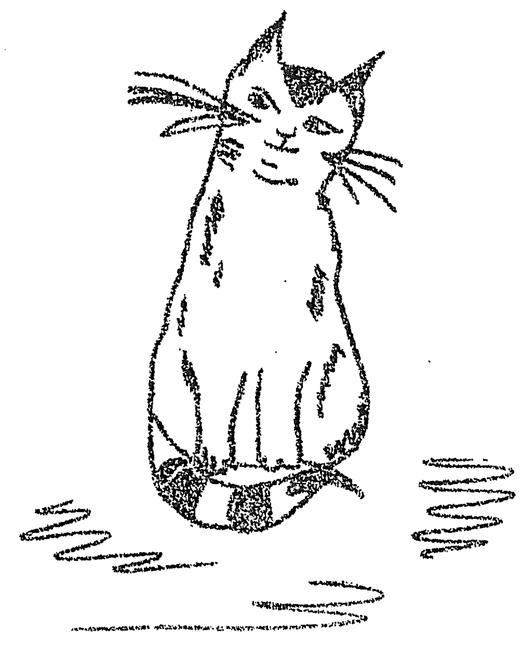

BARNDOMSMINNER FRA VIRAK.

En dag jeg satt og leste i Ofotens Tidende oppdaga jeg at det var starta et grendelag på Virak. Dette var kjempeintressant. Jeg merka meg også, etter å ha lest navnene, at nesten alle som bor der var med. Noen navn var nye for meg, men de fleste var kjente. Nye unge og spreke folk, såjeg tenkte straks at dette får en nok både höre å se noe positivt fra.

Men da jeg leste navnet på lagsavisa "Austavinden" ja da måtte jeg virkelig sette i en skrailliflir. - Nei, kunne det bedre höve for Virak.

Det var et godt påfunn. (Navnet stammer egentlig fra den gamle skoleavisa som var startet engang i tredve årene. Red. bemerkning.)

Med en gang dukket gamle minner frem, og jeg skal her forsöke å fortelle litt fra barndommen om hvordan vi kjente austavinden på kroppen når det var som værst.

Om sommeren var han bra til höytörk og kletörk, men tjorde mye ugagn når han tömte hesjan for oss. Når vi var på kuleiting kunne det mange ganger være u - råd å höre bjellene, og vi gikk ofte forbi kyrne.

Men verst var det nok i den kalde årstida, og når det var snyvintra. Viss ikke broder Sjomvind hadde sopa allt kvitt på havet, så kunne austavinden få mye å leke med.
Ekte nordaust var følande kald og ubarmhjertig. Snyfokket og kovet sto himmelhögt og hylekoret mangla verken bass eller tenor rundt husnovene.

Slikt uver kunne vare i mange dager. Stakkars den som da måtte ærend i nabostua for å låne ei mark kaffe eller en kopp sukker. Man skulle være lokalkjent for å finne fram.

Med vinden gikk det bra, men på tilbaketuren mot veret var det bar åknipe igjenn auan å stampe seg fram. Såkk og datt i skavlan, til man endelig kava seg inn gjennem bislagdöra heime.

Omsider ga nå veret sep, og da var det artig å se husan "heim i gården" igjen.

Snyskavlan lår som små fjellkjeder. Högst var de på Bakkan og opp langs med Enevoldhuset og Nella stua. Jordkjellaren hannes Edvard Hansa var helt skjult.

Vi ongan syntes det var artig å gå på dette veistykket, vi kom likesom så högt opp i luften.

Snyskavlan var barnehagen vi hadde om vinteren.
Vi laga huler og tunneller, og vi fila påluggsolan, rann på fjöler og hadde det moro.
Men å gå heim til Hågen i stor - austavinden, selvsagt fra Nella - stua, var litt av en jobb. Vinden kunne være så inntrengende at det kjentes som man var naken. Han blåste gjennem kåpa og våttan, luggbeilingan og håssan og like innpå beinet syntes vi. Då kjentes det godt å komme i hus å tine opp.

Jeg minnes den båra
kor ofte ho braut,
på fjera ho minka
mot floa ho skaut.
Men logna det av
til svartstilla hav,
og fjorden fikk ligge i fred.
- Ja da fans ei i verda
et vakrare sted.

Så önsker jeg at grendelaget må få nye medvind i seilene. Lykke til

Hilsen Alma

Født og alen på Nisjedalelvas - bredder.
Utflytta til Ballangen kom. 1936.

Kjære venner.

Ein vakker sommardag kjøyte vi langs fjorden der nord. Da' sa den halvvakne sonen: „Og dette har eg reist ifra."

Ja, eg har ofte gruva over om det var rett det vi gjorde. Det er mykje ein saknar: fjellet og fjøra og fjorden – og folket ikkje minst. Og er tåresom og glad for at eg fekk vetsen opp på ein så herlig vis som gamle Gjerk „Her va' kjenningar i kvar ei kra'."

Sist eg var de-heime, gjekk eg i sommarnatt alene oppe på kjøkkenvegen og „snakka" med alle gamle vennene. Og va' glad i dem alle. No er de fleste av dem gamlingar. Men det er med glede eg høyrer at det er god vekst i folket på nytt. Fleire og fleire kjøyper hus og flytter heim. Snart kjem vel skolen i gang.

Det er et fint tiltak dette grendalaget.
Og bladet Austaurid er reine blinken.
Er det noko som eigentleg har hellei,
så er det austaurindan - luften er
alltid rein.
Eg gud meg aver all framgangen hos
dåtter der heime!
Tåre for at eg fekk vere med i Austaurd.
Hjartaro helsing til alle frå meg
og mine

Jan Dæverughen

Ham morfar og drøjen.
Det var alltid slik når han far skulle ut
med kjekun - leinamann - så måtte han ha
ein steinskatten. Det måtte ikkje vere
tangstein - for da kom drøjen. Han
bar sett stein fra gjerdet fremanåt -
om det var aldri så langt.

P.S.

Bygdas Eldste.

De eldste i bygda – å vi har sånn heldigvis noen igjen nå dem. I de senere år har vi dessverre mistet mange, og når en av dette en livsgang, blir det som et stort tap av den lille bygda vår. Den blir ennå mer gammel men går bort.

De eldste som nå er igjen, har en lang alder, de er alle over, deres livsbesøgn er gått bort. Men de er glad i bygda og hjemen sin og vil gjerne bo her så lenge det er muligt. Jeminen rommer jo så mange minner.

Minner om gamle dager, hvor de, hvude fr og er ime... hvor barna måtte opp, og hvor mer dag var en kamp å å skaffe det som trengtes til livets opphold. Men must lyse og gode minner om ei lita jås de har sunge og dansa, og hvor hver dag var ei ny utfordring, en dag som ofte strakk til å ta ut som skulde gjøres.

Nå er ikke dagene slik lenger. Det kan nok vile bli vanskelig å å dem til å gå. Er vi ikke nøkt i vår travle hverdag til å besøke dem? De kunne ingenting av oss, men blir svært glad for et lite besøk. Vil gjerne slå av en prat, og høre hva som skjer i bygda.

Og når vi lid til å la praten komme om å gamle dager er det mye interessant de vente kan utøve. Da vi ikke vetenne at om vi har levedager, kommer gå vi i samme situasjon engang. Og jeg er ikke på at et lite besøk av nøkt generasjon vil glede oss nå.

Olga.